

Teksti: Maria Loikkanen

Hannu Mäkelä: Liisa Salolla

Kuvitus: Kristiina Louhi

Tammi 2003

"Liisa, Liisa ja Alice"

Hannu Mäkelän *Liisa Salolla* tutustuttaa lukijan Liisaan ja tämän moderniin, mutta silti niin perinteiseen mummolaan Liisan talviloman aikana. Talviloma mummolassa ilman isää ja äitiä ei kuitenkaan tunnu oikealta, ja Liisan onkin vanhempia ikävä. Liisan mieltä painavat vanhempien asiat ja erityisesti murhe siitä, tuleeko se avioero vai ei. Murheelliset mietteet keskeytyvät muutaman hiihtoreissun jälkeen, joiden saaliina on hassu pikkuinen puu-ukko. Ukolla on myös pikkuruinen kirja, jota lukiessa mummon vinttikin alkaa saada aivan uusia ulottuvuuksia.

Vaikka Liisa Salolla ei kanin koloon putoakaan, silti tarinan Liisa muistuttaa Liisan seikkailuista Ihmemaassa. Puhuva puu-ukko ja tämän pikkuruinen, toiseen maailmaan johdatteleva kirja toimivat kertomuksessa fantastisina ja humoristisina elementteinä. Intertekstuaalinen elementti tulee konkreettisesti esille myös teoksen otsikossa ja sisällössä. Liisa löytää mummon kirjahyllystä isän vanhan lempikirjan, E.T. Setonin kirjoittaman klassikkoseikkailun Rolf Salolla. Pian Liisa Salpakangas onkin Liisa Salolla, sillä Liisa tuntee, että vanhempien epävarma tilanne vaikuttaa omaan sukunimeenkin. Ja pitäähän työllä kuitenkin nimi olla.

Liisa Salolla sisältää paljon isoja ajatuksia elämästä niin lapsen kuin aikuisenkin silmin katsottuna. Niin isot kuin pienetkin ajatukset tahtovat kuitenkin hukkaa siihen unenomaiseen ja venyttelevän oloiseen tunnelmaan, joka kertomuksen edetessä kehittyy. Tätä tunnelmaa rakentavat mielteliäät lauseet sekä Liisan haikean murheellisissa ajatuksissa liikkuva tarinarakenne. Liisan ajatuksia ja unimaiseman seikkailuja seuratessaan lukijaakin alkaa nukuttamaan, mutta silti jää sellainen olo, että ei tätä teosta kyllä unikirjaksi ole tarkoitettu. Oli niin tai näin, tuntuu että tarinasta tällaisenaan puuttuu se jokin, joka saa sen sykkimään. Kristiina Louhen hauska ja sympaattinen kuvitus tuo lisää ytyä teokseen.